

ಕಾಸಿಗೊಂದು ಸೇರು

ಕಾಸಿಗೊಂದು ಸೇರು

ಒಂದು ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಅವಿವೇಕಿ ರಾಜ ಆಳುತ್ತಿದ್ದ. ಅವಿವೇಕಿ ರಾಜನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಅಜ್ಜಾನಿ ಮಂತ್ರಿ ಇದ್ದ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಒಂದೇ ದರ; ಒಂದೇ ಮಾತು. ಯಾವುದೇ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಏನೇ ಪದಾರ್ಥ ಕೊಂಡರೂ ಕಾಸಿಗೊಂದು ಸೇರು ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕಸ್ತೂರಿಯೂ ಕಾಸಿಗೊಂದು ಸೇರು. ಅಕ್ಕಿಯೂ ಕಾಸಿಗೊಂದು ಸೇರು.

ಹೀಗಿರಲಾಗಿ ಆ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಸನ್ಯಾಸಿ ಶಿಷ್ಯನೊಂದಿಗೆ ಬಂದ. ಧರ್ಮಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲವಿತ್ತು. ಅಲ್ಲೇ ಇಳಿದುಕೊಂಡರು. ಸನ್ಯಾಸಿ ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು “ಅಡಿಗೆಯ ಪದಾರ್ಥ ಕೊಂಡು ತಾ” ಎಂದು ಕಳಿಸಿದ. ಒಂದು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಅದೇನು ಅಡಿಗೆಯ ಪದಾರ್ಥ ಬಂದಾವೆಂದು ಅನುಮಾನದಿಂದಲೇ ಶಿಷ್ಯ ಪೇಟೆಗೆ ಹೋದ.

ಆದರೆ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ದರ ಕೇಳಿದರೆ ಕಾಸಿಗೊಂದು ಸೇರು! ಈ ಅಂಗಡಿಯವನಿಗೆ ಹುಚ್ಚಿರಬೇಕೆಂದು ಇನ್ನೊಂದು ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಿಸಿದ. ಅವನೂ ಹಾಗೇ ಹೇಳಿದ. ಇವನು ಚೇಷ್ಟೆ ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕೆಂದು ಮೊತ್ತಂದು ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಿಸಿದ. ಅಲ್ಲೂ ಕಾಸಿಗೊಂದು ಸೇರು! ಈಗ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಾಯಿತು. ಆನಂದವೂ ಆಯಿತು. ಈ ಊರನ್ನು ಯಾವ ಮಹಾರಾಯ ಆಳುತ್ತಿರುವನೋ ಅವನ ಹೊಟ್ಟೆ ತಣ್ಣಗಿರಲಿ ಎಂದು ಹಾರೈಸಿದ. ಕಾಸಿಗೊಂದು ಸೇರಿನಂತೆ ಅಕ್ಕಿ, ಬೇಳೆ, ತುಪ್ಪ, ಸಕ್ಕರೆ, ರವೆ, ಬೆಲ್ಲ, ತರಕಾರಿ ಕೊಂಡು ಮೂಟೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಗುರುವಿನ ಹತ್ತಿರ ಹೋದ. “ಒಂದೇ ರೂಪಾಯಿಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಪದಾರ್ಥ ಹೇಗೆ ತಂದೆ?” ಎಂದು ಸನ್ಯಾಸಿ ಕೇಳಿದ. “ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೂ ಕಾಸಿಗೊಂದು ಸೇರು” ಎಂದು ಶಿಷ್ಯ ಹೇಳಿದ. ವಿವರವಾಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಸನ್ಯಾಸಿಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಇದು ಅಪಾಯಕಾರಿಯಾದ ಸ್ಥಳವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ, ಇಲ್ಲಿಂದ ಬೇಗನೆ ಹೊರಡುವುದೇ ಮೇಲೆಂದು ಸನ್ಯಾಸಿ ಹೇಳಿದ. ಆದರೆ ಒಂದೇ ರೂಪಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ದಿನ ಉಂಡುಟ್ಟು ಸುಖವಾಗಿರಬಹುದಾದ ಸ್ಥಳ. ಬೇಗನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲು ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಮನಸ್ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿ ಗುರುಗಳನ್ನು ಒಲಿಸಿದ, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಅನೇಕ ದಿನ ಉಳಿದರು.

ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಲು ಶ್ರೀಮಂತನ ಮನೆಗೆ ಹೋದ. ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗದಂತೆ ಮನೆಯ ಹಿಂಬದಿಯ ಗೋಡೆ ಒಡೆದ. ಇನ್ನೇನು ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗಬೇಕೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಿರಿದ ಗೋಡೆ ಅವನ ಮೇಲೆಯೇ ಬಿತ್ತು. ಕಳ್ಳ ಅಲ್ಲೇ ಸತ್ತುಬಿದ್ದ. ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿದು ಕಳ್ಳನ ಹೆಂಡತಿ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಅಳುತ್ತ ಹೋದಳು.

“ರಾಜರೇ, ರಾಜರೇ, ನನಗೆ ನ್ಯಾಯ ಕೊಡಿ” ಎಂದಳು. ರಾಜ ಸಮಾಧಾನದಿಂದ “ಯಾಕಮ್ಮಾ, ನಿಗೇನು ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ?” ಎಂದ ಕೇಳಿದ.

“ನಿನ್ನ ನನ್ನ ಗಂಡ ಶ್ರೀಮಂತನ ಮನೆಗೆ ಕಳ್ಳತನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದ. ಗೋಡೆ ಒಡೆದು ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗುವಾಗ ಗೋಡೆ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತುಹೋದ. ಇದು ಅನ್ಯಾಯವಲ್ಲವೆ? ಗೋಡೆ ಸರಿಯಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಅದು ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತೆ? ಅದು ಬೀಳದಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಗಂಡ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದನೆ? ನಾನು ಗಂಡನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡೆ. ಇನ್ನು ನನಗೆ ಯಾರು ದಿಕ್ಕು? ಹೋಲಿ!” ಎಂದು ತಲೆ ಜಜ್ಜಿಕೊಂಡು ಅಳತೊಡಗಿದಳು. ರಾಜ ಕರಗಿಹೋದ.

“ನನ್ನ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಅನ್ಯಾಯವಾಗುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಸಡಿಲು ಗೋಡೆ ಕಟ್ಟಿ ನಿನ್ನ ಗಂಡನ ಪ್ರಾಣ ತಕ್ಕೊಂಡ ಆ ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೆ ಈಗಲೇ ಮರಣ ದಂಡನೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ, ತಾಳು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಶ್ರೀಮಂತನನ್ನು ಕರೆಯಲು ಸೇವಕರನ್ನು ಕಳಿಸಿದ.

ಶ್ರೀಮಂತ ನಡುಗುತ್ತಲೇ ಬಂದ. ರಾಜ ಗುಡುಗಿದ-

“ಎಲವೋ ಶ್ರೀಮಂತ, ನಿನ್ನ ನಿನ್ನ ಮನೆಯ ಗೋಡೆ ಬಿದ್ದು ಆ ಕಳ್ಳ ಸತ್ತದ್ದು ಸರಿಯೋ?”

“ಸರಿ ಸ್ವಾಮಿ. ಕಳ್ಳತನಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆ ಶಿಕ್ಷೆ ತಾನಾಗೇ ಸಿಕ್ಕಿದೆ.”

“ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡೋದು ಕಳ್ಳನ ಕೆಲಸ. ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳೋದು ಶ್ರೀಮಂತನ ಕೆಲಸ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಶಿಕ್ಷೆ ಯಾಕೆ?”

“ಹಾಗಲ್ಲ ಪ್ರಭು, ಕಳ್ಳತನ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲಸ. ಅದಕ್ಕೇ ಅವನಿಗೆ ಆ ಗೋಡೆಯೇ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟಿತು.”

ಅವಿವೇಕಿ ರಾಜನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು ಪಟ್ಟಣದ ರಾಜನಾದ ತನಗೆ ಈ ರೀತಿ ಬುದ್ಧಿವಾದ ಹೇಳುವುದೇ?

“ಎಲವೋ ಮೂರ್ಖ, ಕಳ್ಳತನ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲಸ ನಿಜ. ಹಾಗಂತ ಕಲ್ಲಿನ ಗೋಡೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡೋದು ಸರಿಯೇ? ಗೋಡೆಯೇ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡೋದಾದರೆ ರಾಜನಾಗಿ ನಾನು ಯಾಕಿರಬೇಕು? ಸಡಿಲು ಗೋಡೆ ಕಟ್ಟಿಸಿ ಕಳ್ಳನ ಪ್ರಾಣ ತಕ್ಕೊಂಡೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ವಿಧವೆಯಾದಳು. ಈಗ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣ ತಕ್ಕೊಂಡು ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ವಿಧವೆಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಎಲವೋ ಯಾರಲ್ಲಿ? ಇವನನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸಿ” ಎಂದು ರಾಜ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟ.

ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೆ ತಾನು ಮಾತಾಡಿದ ತಪ್ಪಿನ ಅರಿವಾಯಿತು. ತಡ ಮಾಡಿದರೆ ಅಪಾಯವೆಂದು ತಕ್ಷಣ ರಾಜನ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು, “ಮಹಾಪ್ರಭು, ತಮ್ಮಂಥ ನ್ಯಾಯನಿಷ್ಠರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನಂಥವನಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗುವುದು ತರವಲ್ಲ. ಆ ಗೋಡೆ ಕಟ್ಟಿದವನು ನಾನಲ್ಲ; ಉಪ್ಪಾರ. ಅವನೇ ಆ ಗೋಡೆಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಕಳ್ಳ ಸಾಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ತಪ್ಪು ಆ ಉಪ್ಪಾರನದು. ಶಿಕ್ಷೆ ಸಲ್ಲಬೇಕಾದ್ದು ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಭು” ಎಂದ. ಹೌದಲ್ಲ, ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೆ ಮರಣ ದಂಡನೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತಲ್ಲ ಎನ್ನಿಸಿತು ರಾಜನಿಗೆ.

“ಎಲವೋ, ಇವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಆ ಉಪ್ಪಾರನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿರಿ” ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ.

ಆ ಉಪ್ಪಾರನನ್ನು ಎಳೆದು ತಂದರು.

“ಎಲವೋ, ಈ ಶ್ರೀಮಂತನ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿದವನು ನೀನೇ ತಾನೆ?”

“ಹೌದು ಸ್ವಾಮಿ.”

“ಆ ಮನೆಯ ಗೋಡೆ ಸಡಿಲು ಕಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಅದು ಬಿದ್ದು ಕಳ್ಳನ ಪ್ರಾಣ ಹೋಯ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಮರಣ ದಂಡನೆ ವಿಧಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಈತನನ್ನು ಎಳೆದೊಯ್ಯಿರಿ.”

- ಎಂದು ರಾಜ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ. ಉಪ್ಪಾರ ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾದ. ಈಗ ತಡ ಮಾಡಿದರೆ ಅಪಾಯವೆಂದುಕೊಂಡು ಕೂಡಲೇ ರಾಜನ ಕಾಲು ಹಿಡಿದು ಹೇಳಿದ,

“ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನು ಸಡಿಲುಗೋಡೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿದೆ. ನಾನು ಗೋಡೆ ಕಟ್ಟುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಈ ಉರಿನ ನರ್ತಕಿ ಅಲ್ಲೇ ಹಾದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿ ಬಿದ್ದುದರಿಂದ ಗೋಡೆಯ ಕಡೆ ನೋಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳೇ ಅಲ್ಲಿ ಹಾಯ್ದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಗೋಡೆ ಸಡಿಲಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ತಪ್ಪು ಅವಳದೆ. ಶಿಕ್ಷೆ ಆಗಬೇಕಾದದ್ದು ಅವಳಿಗೆ. ನ್ಯಾಯವೆಂದರೆ ಇದಲ್ಲವೆ ಸ್ವಾಮಿ?”

ರಾಜನಿಗೆ ಉಪ್ಪಾರನ ಮಾತು ಸರಿಯೆನ್ನಿಸಿತು. ಕೂಡಲೇ ಅವನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಆ ನರ್ತಕಿಯನ್ನು ಕರೆದು ತರಲು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ.

ನರ್ತಕಿಗೆ ದಾರಿಯಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಓಡಿ ಬಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಅಡ್ಡ ಬಿದ್ದು ಹೇಳಿದಳು: “ಪ್ರಭು, ಈ ಉಪ್ಪಾರ ಗೋಡೆ ಕಟ್ಟುವಲ್ಲಿ ನಾನು ಹಾದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಇದೆ. ಅಕ್ಕಸಾಲಿಯ ಹತ್ತಿರ ನಾನೊಂದು ಆಭರಣ ಮಾಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಅವನು ಈಗ ಬಾ, ಆಗ ಬಾ, ನಾಳೆ ಬಾ ಅಂತ ಅಲೆದಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನೇ ಹೇಳಿದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಆಭರಣ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ನಾನಲ್ಲಿ ಹಾಯ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹಾಯ್ದಿದ್ದರೆ ಉಪ್ಪಾರ ಸರಿಯಾಗಿ ಗೋಡೆ ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ. ಗೋಡೆ ಸರಿಯಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಅದು ಬೀಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಳ್ಳ ಸಾಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ತಪ್ಪು ಅಕ್ಕಸಾಲಿಯದಲ್ಲವೇ ಪ್ರಭು?”

ರಾಜನಿಗೆ ನರ್ತಕಿಯ ಮಾತು ಸರಿಯೆನಿಸಿತು. ಕೂಡಲೇ ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗೆ ಕರೆ ಹೋಯಿತು.

ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗೂ ದಾರಿಯಲ್ಲೇ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನೂ ಓಡಿ ಬಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದು ಹೇಳಿದ: “ಮಹಾ ಪ್ರಭು, ಆ ನರ್ತಕಿಯ ಆಭರಣವನ್ನು ನಾನು ಹೇಳಿದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಇದೆ. ಇದ್ದಿಲು ಕೊಡುವವನು ಸಕಾಲಕ್ಕೆ ಇದ್ದಿಲು ಪೂರೈಸಲಿಲ್ಲ. ಅವನೇ ಸಕಾಲಕ್ಕೆ ಇದ್ದಿಲು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಆಭರಣ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆಭರಣ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಅವಳು ಅಲ್ಲಿ ಹಾಯ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಉಪ್ಪಾರ ಅವಳನ್ನು ನೋಡದೆ ಗೋಡೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ. ಗೋಡೆ ಸರಿಯಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಅದು ಬೀಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಳ್ಳ ಸಾಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ತಪ್ಪು ಆ ಇದ್ದಿಲು ಕೊಡುವವನದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಶಿಕ್ಷೆ ಆಗಬೇಕಾದ್ದು ಅವನಿಗಲ್ಲವೆ ಪ್ರಭು?” ರಾಜನಿಗೆ ಅಕ್ಕಸಾಲಿಯ ವಾದವೂ ಸರಿಯೆನಿಸಿತು. ಕೂಡಲೇ ಇದ್ದಿಲು ಮಾರುವವನನ್ನು ಕರೆತರಲು ಆಳುಗಳನ್ನು ಅಟ್ಟಿದ.

ಆದರೆ, ಅವನೋ ಅರೆಹುಚ್ಚ ಬಡಕಲು ಶರೀರದವ, ಇದ್ದಿಲು ವರ್ಣದವ. ಹೀಗಾಗಿ ತನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ ಪಾರಾಗುವುದು ಅವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ರಾಜನ ಆಳುಗಳು ಹಿಡಿದು ತಂದಾಗ ಹರಕೆಯ ಕುರಿಯ ಹಾಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಬಂದ. ರಾಜನ ಮುಂದೆ ನಿಂತ ಈತ ರಾಜ ಕೇಳಿದ ಯಾವ ಪ್ರಶ್ನೆಗೂ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಇವನೇ ಯೋಗ್ಯನೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ ರಾಜ ಇವನಿಗೇ ಗಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟ. ಗಲ್ಲುಗಂಬಕ್ಕೆ ಇವನನ್ನು ಸೇವಕರು ಎಳೆದೊಯ್ದರು.

ಆದರೆ ಇದ್ದಿಲು ಮಾರುವವನ ಸುದೈವವೋ ಸುದೈವ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅಜ್ಜಾನಿ ಮಂತ್ರಿ ಬಂದ. ಇವನು ಗಲ್ಲಿಗೆರುವುದನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಧಾವಿಸಿ “ಪ್ರಭು, ಇದೇನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವಿರಿ? ಇವನೋ ಇದ್ದಿಲು ವರ್ಣದ ನರಪೇತಲ. ನಮ್ಮ ರಾಜರು ಈ ತನಕ ಏನೇ ಮಾಡಿದರೂ ಚಂದ ಚಂದದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೇ ಮಾಡಿದರು. ಈಗ ಈ ಕರಿಯನನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೆ ಹಾಕುವುದು ತಮಗೆ ಎಷ್ಟೂ ಶೋಭಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈತನ ಬದಲು, ದಷ್ಟಪುಷ್ಟವಾಗಿ ಕೊಬ್ಬಿದವರನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೆರಿಸಿದರೆ ಚಂದವಲ್ಲವೆ ಪ್ರಭು?” ಎಂದ.

ರಾಜನಿಗೆ ಮಂತ್ರಿಯ ಮಾತೇ ಯೋಗ್ಯವೆಂದು ತೋರಿತು. ಸಕಾಲಕ್ಕೆ ತನಗೆ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದ ಸತ್ಸಂಪ್ರದಾಯ ನೆನಪಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಹೇಳಿದ. ಕೂಡಲೇ ಸೇವಕರಿಗೆ ದಷ್ಟಪುಷ್ಟವಾದ ಧಾಂಡಿಗನನ್ನು ಹಿಡಿದು ತರಲು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ.

ಸೇವಕರು ಹುಡುಕತ್ತ ಹೊರಟರು. ಧರ್ಮಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಸಿಗೊಂದು ಸೇರಿನ ಅಡಿಗೆ ಉಂಡುಂಡು ಗೊಳಿಯಂತೆ ಕೊಬ್ಬಿದ ಶಿಷ್ಯನಿದ್ದನಲ್ಲ, ಬಂದು ಅವನನ್ನೇ ಹಿಡಿದರು. ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ದಿಕ್ಕೇ ತೋಚದಾಯಿತು. ಗುರುಗಳೇ ಇದೇನೆಂದು ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ.

ಸನ್ಯಾಸಿ ನಗುತ್ತಾ “ಇದು ಕಾಸಿಗೊಂದು ಸೇರಪ್ಪಾ” ಎಂದ. ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಉಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಸನ್ಯಾಸಿ ಶಿಷ್ಯನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಹೇಳಿದ. ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಎಳೆದೊಯ್ದರು.

ಕೊನೆಗೂ ಒಬ್ಬ ಕೊಬ್ಬಿದ ಆಸಾಮಿಯೇ ಸಿಕ್ಕನಲ್ಲಾ ಎಂದು ರಾಜ, ಮಂತ್ರಿ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಗುರು ಉಪಾಯ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಶಿಷ್ಯ ನಿಶ್ಚಿಂತನಾಗೇ ಇದ್ದ. ಅವನ ನೆಮ್ಮದಿ ನೋಡಿ ರಾಜನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಆನಂದವಾಯಿತು. ಇಂಥಾ ಬುದ್ಧಿ ತನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಎಂದು ಬರುವುದೋ ಎಂದುಕೊಂಡ.

ಗಲ್ಲಿಗೆರಿಸುವ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿದು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಜನ ಸೇರಿದರು. ಇನ್ನೇನು ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೆರಿಸಬೇಕು, ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಜನರನ್ನು ಆಚೇಜೆ ತಳ್ಳಿ ಸನ್ಯಾಸಿ ಬಂದ. ರಾಜರ ಮುಂದೆ ಕೈ ಮುಗಿದು “ಪ್ರಭು, ದಯಮಾಡಿ ನನ್ನನ್ನು ಮೊದಲು ಗಲ್ಲಿಗೆರಿಸಿ” ಎಂದ.

ಶಿಷ್ಯ ಕೋಪಗೊಂಡಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತ “ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನೀವು ಹಿಡಿದು ತಂದದ್ದು ನನ್ನನ್ನು. ನನ್ನನ್ನೇ ಮೊದಲು ಗಲ್ಲಿಗೆರಿಸಿ ಪ್ರಭು” ಎಂದು ಅವಸರ ಮಾಡಿದ.

ಹೀಗೆ ಗುರುಶಿಷ್ಯರಿಬ್ಬರೂ ನಾ ಮೊದಲು ತಾ ಮೊದಲು ಎಂದು ಜಗಳಾಡತೊಡಗಿದರು. ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಹಿಂದೆ ತಳ್ಳಿ ಗಲ್ಲಿಗೆ ಕತ್ತು ಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸತೊಡಗಿದರು. ರಾಜ, ಮಂತ್ರಿ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ದಿಗಿಲಾಯಿತು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಗಲ್ಲಿಗೆರುವಾಗ ಜನ ಅಳುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಾ ಪಾರಾಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇವರು ಹೀಗೆ ನಾ ಮುಂದೆ ತಾ ಮುಂದೆ ಎಂದು ಜಗಳಾಡುತ್ತಾರಲ್ಲಾ, ಏನು ಕಾರಣವಿದ್ದೀತೆಂದು ರಾಜ ಕೇಳಿದ.

ಅದಕ್ಕೆ ಸನ್ಯಾಸಿ “ಪ್ರಭು, ಈ ದಿನ ಯಾರು ಮೊದಲು ಗಲ್ಲಿಗೆರಿಸಿ ಸಾಯುವರೋ ಅವರು ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ರಾಜರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅನಂತರ ಗಲ್ಲಿಗೆರಿದವನು ಮಂತ್ರಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇವ ನೋಡಿ, ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯ, ಗುರುವಿನ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಗೌರವ ಭಾವನೆ ಬೇಡವೆ? ತಾನೇ ರಾಜನಾಗಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾನೆ. ನೀವಾದರೂ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿ” ಎಂದ.

ಅವಿವೇಕಿ ರಾಜನ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ತಕ್ಷಣ ಮಿಂಚು ಹೊಳೆಯಿತು. “ಎಲಾ ಮಂತ್ರಿ, ನೋಡಿದೆಯಾ ಈ ಗುರುಶಿಷ್ಯರ ಕುತಂತ್ರವನ್ನೆ? ತನ್ನ ತರುವಾಯ ಇನ್ನೊಬ್ಬರೇಕೆ ರಾಜನಾಗಬೇಕು? ನಾನೇ ನನ್ನ ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಮತ್ತೆ ನಾನೇ ರಾಜನಾಗುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನನ್ನೇ ಮೊದಲು ಗಲ್ಲಿಗೆರಿಸಿ” ಎಂದ. ಮಂತ್ರಿಯೇನು ಕಡಿಮೆ? ಅಜ್ಞಾನಿ ತಾನೆ?

“ನಮ್ಮ ರಾಜರೇ ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ರಾಜರಾಗುವುದಾದರೆ, ನಾನೇ ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಯಾಗುತ್ತೇನೆ. ರಾಜರ ತರುವಾಯ ನನ್ನನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸಿ” ಎಂದ.

ಸರಿ, ರಾಜಾಜ್ಞೆಯಂತೆ ಮೊದಲು ರಾಜನನ್ನೂ ಆಮೇಲೆ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನೂ ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸಿದರು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಈ ರೀತಿ ಸತ್ತು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಸನ್ಯಾಸಿಯೇ ರಾಜನಾದ. ಶಿಷ್ಯನೇ ಮಂತ್ರಿಯಾದ. ಜನ ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು.

ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು.

ನಾವಿಲ್ಲಿ ಹೀಗಿದ್ದೀವಿ.

* * *

ಬಡತಮ್ಮ - ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣ

ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಅಣ್ಣ-ತಮ್ಮ ಇದ್ದರು. ಅಣ್ಣ ಶ್ರೀಮಂತ. ಆಳು ಕಾಳು ಧನ ದಾನ್ಯದಿಂದ ಅವನ ದೊಡ್ಡ ಮನೆ ತುಂಬಿ ತುಳುಕುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯ ತುಂಬ ದಷ್ಟಪುಷ್ಟವಾದ ಹಿಂಡುವ ದನಗಳಿದ್ದವು. ಅವನ ತೋಟ ಯಾವಾಗಲೂ ಹಸಿರಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವನಾಯಿತು, ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯಾಯಿತು. ಸಣ್ಣವಾಗಲಿ, ದೊಡ್ಡವಾಗಲಿ ಮಕ್ಕಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು. ಅವನ ಇಂಥ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯಿಂದ ಊರವರೆಲ್ಲ ಅವನನ್ನು “ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣ” ಎಂದೇ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ತಮ್ಮ ಬಡವ, ಮನೆ ತುಂಬ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಕಣಜ ಸದಾ ಬರದಿದಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂಡಲಾರದ ಬಡಕಲು ದನಗಳೇ ಇದ್ದವು. ಹೀಗಾಗಿ ಅವರೆಲ್ಲ ಒಂದುಪವಾಸ, ಎರಡುಪವಾಸ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ಊರವರು “ಬಡತಮ್ಮಾ” ಎಂದೇ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನ ಹೆಸರು ಬರೀ “ತಮ್ಮಾ” ಎಂದಿರಲಿ, “ಬಡತಮ್ಮಾ” ಎಂದಿರಲಿ, ಪಾಪ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವನ ಬಳಿ ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬ ಸನ್ಯಾಸಿ ಆ ಊರಿಗೆ ಬಂದ. ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ “ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣಾ, ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣಾ ಹಸಿವಾಗಿದೆ. ತುಸು ಅನ್ನ ನೀಡು” ಎಂದ.

ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣನಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂತು.

“ದುಡಿದೆಯಾ? ದುಃಖಪಟ್ಟೆಯಾ? ನಿನಗೇಕೆ ಅನ್ನ ನೀಡಬೇಕು? ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ತೊಲಗಾಚೆ” ಎಂದ.

ಸನ್ಯಾಸಿ ಬಡತಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಬಂದ. “ಹಸಿವಾಗಿದೆ ಅನ್ನ ಕೊಡುವೆಯಾ?” ಎಂದ.

“ಅನ್ನವಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ನನ್ನ ಪಾಲಿನ ಗಂಜಿ ಇದೆ. ಅದನ್ನೇ ಕೊಡಬಲ್ಲೆ” ಎಂದ ಬಡತಮ್ಮ. ಸನ್ಯಾಸಿ ಗಂಜಿಯನ್ನು ಕುಡಿದ. ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. “ಅಯ್ಯಾ ತೃಪ್ತಿಯಾಯಿತು. ನನ್ನ ಬಳಿ ಇದೊಂದು ಕೊಳಲಿದೆ. ನಿನ್ನ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೀಜ ಬಿತ್ತು. ದಿನಾಲು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಈ ಕೊಳಲು ನುಡಿಸು. ಬೆಳೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ.” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೊಳಲು ಕೊಟ್ಟು ಹೋದ.

ಮುಂದೆ ಮಳೆಗಾಲ ಬಂತು. ರೈತರ ಹೊಲ ಉತ್ತು ಬಿತ್ತತೊಡಗಿದರು. ಆದರೆ ಬಡತಮ್ಮ ಉತ್ತು ಬಿತ್ತಬೇಕೆಂದರೆ ಆತನ ಬಳಿ ಬೀಜ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬಡತಮ್ಮ ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ.

ಅಣ್ಣ ಕೇಳಿದ “ಯಾಕೋ ಬಡತಮ್ಮಾ, ಈ ಕಡೆ ಬಂದೆ?”

“ಹಂಗಾಮು ಬಂದಿದೆ” ಬಡತಮ್ಮ ಹೇಳಿದ. “ನನ್ನ ಬಳಿ ಬೀಜಗಳಿಲ್ಲ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಬೀಜ ಕೊಟ್ಟರೆ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತಬಹುದು.”

“ಸರಿ, ಒಂದು ಚೀಲ ತುಂಬ ಬೀಜ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಮುಂದೆ ಬೆಳೆ ಬಂದಾಗ ಒಂದಕ್ಕೆ ಹತ್ತರಷ್ಟು ಧಾನ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು.”

“ಒಂದಕ್ಕೆ ಹತ್ತರಷ್ಟು! ಇದು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತಲ್ಲವೇ?”

“ಹೌದೋ? ಹಾಗಾದರೆ ಬೀಜ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಹೋಗು” ಎಂದ ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣ.

ಬೇರೆ ದಾರಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಡತಮ್ಮ ಒಂದು ಚೀಲ ತುಂಬ ಬೀಜ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ. ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಬೀಜ ಬಿತ್ತಿದ. ದಿನಾಲು ಕೆಲಸ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಕೊಳಲು ನುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಆ ಕೊಳಲಿನ ದನಿ ಎಷ್ಟು ಮಧುರವಾಗಿದ್ದಿತೆಂದರೆ - ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸುತ್ತಲ ಗಿಡಮರಗಳೂ ತಲೆದೂಗುತ್ತಿದ್ದವು. ತಂಗಾಳಿ ಸೂಸಿ ಬಡತಮ್ಮನ ಹೊಲದಲ್ಲೇ ಸುಳಿದಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಆಕಾಶದ ಮೋಡಗಳು ಇವನ ಹೊಲದ ಮೇಲೆ ಗುಂಪಾಗಿ ನಿಂತು ಮಳೆ ಸುರಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಲ್ಲದೆ ಇವರ ದಣಿವು ಮಾಯವಾಗಿ ದುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಹುರುಪು

ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ಬಡತಮ್ಮನ ಹೊಲ ತಾಸಿಗೊಂದು ಚೆಂದವಾಗಿ ಹುಲುಸಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿತು. ದಂಟಿಗಂಟು ತೆನೆಯಾಗಿ, ತೆನೆಯೊಂದು ಹಕ್ಕಿ ಕೂತು ಹಾಡತೊಡಗಿತು. ಉಳಿದವರ ಬೆಳೆಗಳಿನ್ನೂ ನೆಲ ಬಿಟ್ಟು ಎದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಡತಮ್ಮನ ಪೈರು ಮಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣ ಬಡತಮ್ಮನ ಹೊಲ ನೋಡಿದ. ಅವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಯಾರ ಹೊಲಗಳೂ ಹೀಗೆ ಬೆಳೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲೇನೋ ಗುಟ್ಟಿದೆಯೆಂದು ಬಡತಮ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದ. “ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಬೆಳೆ ಹೀಗೆ ಮುರುಟಿದ್ದಾಗ ನಿನ್ನ ಬೆಳೆ ಮಾತ್ರ ಹುಲುಸಾಗಿ ಬೆಳೆಯಲು ಏನು ಕಾರಣ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಬಡತಮ್ಮ ಕೊಳಲು ತೋರಿಸಿ, ಅದರ ಮಹಿಮೆಯಿಂದಲೇ ಹೀಗಾಯಿತೆಂದು ಹೇಳಿದ. ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣನಿಗೆ ಆಸೆ ಹುಟ್ಟಿತು.

“ತಮ್ಮಾ ತಮ್ಮಾ, ಕೆಲ ದಿನದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನನಗೂ ಈ ಕೊಳಲು ಕೊಡು. ನನ್ನ ಬೆಳೆ ಹುಲುಸಾದ ಮೇಲೆ ಈ ಕೊಳಲು ನಿನಗೆ ವಾಪಸು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ” ಆಗಲೆಂದು ಬಡತಮ್ಮ ಕೊಳಲು ಕೊಟ್ಟ.

ದಿನಾಲು ಕೆಲಸ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣನೂ ಕೊಳಲು ನುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಹೊಲದ ಸುತ್ತಲ ಗಿಡಮರ ತಲೆದೂಗಿದವು, ತಂಗಾಳಿ ಸುಳಿದಾಡಿತು. ಆಕಾಶದ ಮೋಡಗಳು ಇವನ ಹೊಲದ ಮೇಲೆ ಗುಂಪಾಗಿ ನಿಂತು ಮಳೆ ಸುರಿಸಿದವು. ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣನ ಹೊಲವೂ ತಾಸಿಗೊಂದು ಚೆಂದವಾಗಿ ಹುಲುಸಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿತು.

“ಕೆಲಸವಾಯಿತಲ್ಲ, ಇನ್ನು ಕೊಳಲು ವಾಪಸು ಕೊಡು” ಎಂದು ಬಡತಮ್ಮ ತನ್ನ ಕೊಳಲು ಕೇಳಿದ. ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣ ಆ ಕೊಳಲು ತಾನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಇನ್ನೊಂದು ಅಂಥದೇ ಕೊಳಲು ಕೊಟ್ಟ ಕಳುಹಿಸಿದ-

ಬಡತಮ್ಮ ತಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಈ ಕೊಳಲು ನುಡಿಸಿದ. ಇದರ ದನಿ ಗಗ್ಗರವಾಗಿತ್ತು. ಗಿಡಮರ ತಲೆದೂಗದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತು, ತಂಗಾಳಿ ಸುಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಮೋಡಗಳು ಗುಂಪುಗೂಡಲಿಲ್ಲ. ದಣಿವು ಪರಿಹಾರವಾಗುವುದರ ಬದಲು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಬಡತಮ್ಮ ಓಡೋಡಿ ಅಣ್ಣನ ಬಳಿ ಬಂದು, “ಹೀಗೇಕೆ, ನನ್ನ ಕೊಳಲಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಿದೆ?” ಎಂದ.

“ನಿನ್ನ ಕೊಳಲು ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣ ಜಾರಿಕೊಂಡ. ಸಾಲದೆಂಬಂತೆ ಒಂದಕ್ಕೆ ಹತ್ತರಷ್ಟು ಧಾನ್ಯ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಕರಾರಿತ್ತಲ್ಲವೇ? ಇದೇ ಸಕಾಲವೆಂದು ಬಂದು ಬಡತಮ್ಮ ಬೆಳೆದ ಧಾನ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ. ಬಡತಮ್ಮ ಕೈ ಖಾಲಿಯಾಗಿ ಕೂತ. ಇದ್ದಬಿದ್ದ ದವಸ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದುದರಿಂದ ಪಾಪ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೊಡೋದಕ್ಕೆ ಅವನ ಬಳಿ ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನವಂತೂ ಉಟವಿಲ್ಲದೆ ಮಕ್ಕಳು ಸುಮ್ಮನೆ ಗುಂಪಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದವು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಲಾರದೆ ಬಡತಮ್ಮ ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದ.

ಅಣ್ಣ ಕೇಳಿದ “ಯಾಕೋ ಬಡತಮ್ಮಾ, ಈ ಕಡೆ ಬಂದೆ?”

“ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೊಳ್ಳಿಲ್ಲ” ಬಡತಮ್ಮ ಹೇಳಿದ, “ಗಂಜಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಹಿಟ್ಟನ್ನಾದರೂ ಕೊಟ್ಟರೆ ಮಕ್ಕಳ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಬಹುದು.”

“ಸರಿ, ಒಂದು ಬೊಗಸೆ ತುಂಬ ಸಿಟ್ಟು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನಾಳೆ ಒಂದು ಚೀಲ ಹಿಟ್ಟು ವಾಪಸು ಕೊಡು.”

“ಒಂದು ಬೊಗಸೆ ಹಿಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದು ಚೀಲ ಹಿಟ್ಟು! ಇದು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತಲ್ಲವೇ?”

“ಕೌದೇ? ಹಾಗಾದರೆ ಬೊಗಸೆ ಹಿಟ್ಟು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ, ಹೋಗು” ಎಂದು ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣ.

ಬೇರೆ ದಾರಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಡತಮ್ಮ ಬೊಗಸೆ ಹಿಟ್ಟನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ.

ಆದರೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಭ್ರಮೆ ಬಿರುಗಾಳಿ ಬೀಸಿತು. ಬೊಗಸೆಯಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲ ಹಿಟ್ಟು ಹಾರಿಹೋಯಿತು. ಹಸಿದ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೆನೆದು ತಮ್ಮನಿಗೆ ಸಂಕಟವಾಯಿತು. ಈ ಬಿರುಗಾಳಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಶಿಕ್ಷಿಸಲೇಬೇಕೆಂದು ಬಡತಮ್ಮ ಅದರ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದ. ಬಿರುಗಾಳಿ ಬಯಲಿನೊಳಗೆ ಓಡಿತು. ತಮ್ಮ ಅಲ್ಲಿಗೂ ಬಂದ. ಬಿರುಗಾಳಿ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಓಡಿತು. ಬಡತಮ್ಮ ಎದುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತ ಅಲ್ಲಿಗೂ ಬಂದ.

ಅವನ ಕಷ್ಟ ನೋಡಲಾರದೆ ಬಿರುಗಾಳಿ ನಿಂತು - “ಬಡತಮ್ಮ, ಯಾಕೆ ನನ್ನ ಬೆನ್ನುಹತ್ತಿ ಓಡಿ ಬರುತ್ತಿರುವೆ?” ಎಂದಿತು.

“ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಹಸಿದಿದ್ದವು. ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಿಟ್ಟು ಕಡ ತಂದು ಬೇಯಿಸಿ ಹಾಕೋಣ ಎಂದುಕೊಂಡು ನನ್ನ ಅಣ್ಣನಿಂದ ಒಂದು ಬೊಗಸೆ ಹಿಟ್ಟು ತರುತ್ತಿದ್ದೆ. ನೀನಿದಿಯಲ್ಲ ಮೀಸಿ ಅದನ್ನು ಹಾರಿಸಿಬಿಟ್ಟೆ. ಬರಿಗೈಯಿಂದ ಮನೆಗೆ ಹೇಗೆ ಹೋಗಲಿ ಹೇಳು?”

“ಇಷ್ಟೇನೋ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನಿನ್ನ ಚಿಂತೆಗೆ ಕಾರಣನಾದ ನಾನೇ ನಿನ್ನ ಆನಂದಕ್ಕೂ ಕಾರಣನಾಗುತ್ತೇನೆ. ಇದು ನೋಡು ಮಾಂತ್ರಿಕ ಬುಟ್ಟಿ. ಇದರ ಮುಂದೆ ಕೂತು ಏನು ಬೇಡಿದರೂ ಕೊಡುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಬಿರುಗಾಳಿ ಒಂದು ಮಾಂತ್ರಿಕ ಬುಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತು.

ಬಡತಮ್ಮನಿಗೆ ಬಹಳ ಆನಂದವಾಯಿತು. ಬಿರುಗಾಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆದು ವಿಷಯ ಹೇಳಿದ. ಅವರು ಬಗೆಬಗೆಯ ಮೃಷ್ಟಾನ್ನ ಭೋಜನ ಕೇಳಿದರು. ಅವರು ಹೇಳು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅವರು ಕೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲ ಬುಟ್ಟಿಯಿಂದ ಹೊರಬಂತು. ಎಲ್ಲರೂ ಉಂಡು ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು.

ಮಾರನೇ ದಿನ ಅವರು ಆಗಷ್ಟೇ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣ ಬಂದ. ನೋಡಿದರೆ ಎಲ್ಲರ ಮುಂದೆ ಮೃಷ್ಟಾನ್ನ ಭೋಜನವಿದೆ! ಅಸೂಯೆಯಿಂದ ಅಣ್ಣನ ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪಾಗಾದವು.

“ಇದೇನೋ ತಮ್ಮ, ಆಗಲೇ ಶ್ರೀಮಂತನಾಗಿ ಬಿಟ್ಟೆಯೋ ಹೇಗೆ?”

ತಮ್ಮ ವಿನಯದಿಂದಲೇ ಹೇಳಿದ “ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯಲ್ಲ. ಏನಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾವು ಉಂಡು ಸುಖವಾಗಿದ್ದು ಬೇಕಾದರೆ ನಿನಗೂ ಒಂದೂಟ ಹಾಕವಷ್ಟು ಅನ್ನವಿದೆ. ನೀನು ಬಾ ಅಣ್ಣ.”

“ಅದೆಲ್ಲ ಬೇಡ. ನನಗೆ ಮೊದಲು ನೀನು ಕೊಡಬೇಕಾದ ಒಂದು ಚೀಲ ಹಿಟ್ಟುಕೊಡು” ಎಂದು ಅಣ್ಣ.

“ಅದಕ್ಕೇನು, ಈಗಲೇ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ” ಎನ್ನುತ್ತ ತಮ್ಮ ಮಾಂತ್ರಿಕ ಬುಟ್ಟಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು “ಒಂದು ಚೀಲ ತುಂಬ ಹಿಟ್ಟು ಕೊಡು” ಅಂದ. ಅವನ ಮಾತಿನ್ನೂ ಅವನ ಬಾಯೊಳಗೇ ಇದೆ - ಒಂದು ಚೀಲ ತುಂಬ ಹಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ. ಮಾಂತ್ರಿಕ ಬುಟ್ಟಿಯ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದ. ಮರುಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಅಣ್ಣ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋದ.

ಆದರೆ ಮತ್ತೆ ಸಂಜೆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ತಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಓಡಿಬಂದ.

“ತಮ್ಮಾ ತಮ್ಮಾ, ಮನೆಗೆ ತುಂಬ ಜನ ನೆಂಟರು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ಹಾಕುವುದೆಂದರೆ ತುಂಬ ತೊಂದರೆ. ಒಂದೆರಡು ಗಂಟೆ ನಿನ್ನ ಮಾಂತ್ರಿಕ ಬುಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರಿಗೆ ಊಟ ಬಡಿಸಿ ಹಿಂದಿರುಗಿಸುತ್ತೇನೆ” ಅಂದ.

ಬಡತಮ್ಮ ಅವನ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಿ ಮಾಂತ್ರಿಕ ಬುಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟ.

ಅಣ್ಣ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಮಾಂತ್ರಿಕ ಬುಟ್ಟಿ ತಂದ. ನೆಂಟರಿಗೆ ಮೃಷ್ಟಾನ್ನ ಭೋಜನ ಉಣಬಡಿಸಿದ. ಅವರು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಮಾಂತ್ರಿಕ ಬುಟ್ಟಿಯನ್ನು ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟು ಅಂಥದೇ ಇನ್ನೊಂದು ಬುಟ್ಟಿಯನ್ನು ತಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸಿದ.

ರಾತ್ರಿ ಬಡತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಸಮೇತ ಬುಟ್ಟಿಯ ಮುಂದೆ ಕೂತು “ಊಟ ಬೇಕು” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಬುಟ್ಟಿ ಬರಿದಾಗೇ ಇತ್ತು. ತಮ್ಮ ಓಡೋಡಿ ಅಣ್ಣನ ಮನೆಗೆ ಬಂದ. “ನನ್ನ ಬುಟ್ಟಿಗೆ ಏನಾಗಿದೆ?” ಎಂದ. “ನಿನ್ನ ಬುಟ್ಟಿ ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಅಣ್ಣ ಜಾರಿಕೊಂಡ. ಬಡತಮ್ಮನಿಗೆ ಬಹಳ ದುಃಖವಾಯಿತು. ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಅಳುತ್ತ ಕೂತ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಥೆಯ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಬಂದ ಸನ್ಯಾಸಿ ಬಂದ. ಈ ಸಲ ಆತನ ಬಳಿ ಒಂದು ಡೋಲು ಇತ್ತು. “ತಮ್ಮಾ, ಬಡತಮ್ಮ, ಯಾಕಳುವೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಬಡತಮ್ಮ ಕೊಳಲು, ಮಾಂತ್ರಿಕ ಬುಟ್ಟಿಗಳು ಕಳೆದು ಹೋದುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿ, “ಏನು ಮಾಡಲಿ, ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಉಪವಾಸ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದ.

ಸನ್ಯಾಸಿ ಕತ್ತು ಹಾಕಿ “ಹೀಗೋ? ಇದಕ್ಕೆ ನಾನೇನೂ ಮಾಡಲಾರೆ ಎಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನ ಬಳಿ ಇದೊಂದು ಡೋಲು ಇದೆ. ತೆಗೆದುಕೊ. ಇದನ್ನು ಬಾರಿಸಿದರೆ ಸುತ್ತಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲ ಕುಣಿದಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಸಮಯ ನೋಡಿ ಬಾರಿಸಬೇಕಷ್ಟೆ. ನೀನು ಊರಿನ ಪಂಚರಿಗೆ ಇದನ್ನು ಹೇಳು ಅವರೇ ಅವನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿ ಕೊಡಿಸಬಹುದು.” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸನ್ಯಾಸಿ ಹೊರಟುಹೋದ.

ಬಡತಮ್ಮ ಊರಿನ ಪಂಚರ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ತನಗಾದ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ತೋಡಿಕೊಂಡ. ತನಗೆ ನ್ಯಾಯ ದೊರಕಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ವಿನಂತಿಸಿಕೊಂಡ.

ಚಾವಡಿಯಲ್ಲಿ ಪಂಚರು ಸೇರಿದರು. ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣನನ್ನು ಕರೆಸಿ, ಕೇಳಲಾಗಿ ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣ ತನ್ನ ಮೇಲಿನ ಆಪಾದನೆಯೆಲ್ಲ ಸುಳ್ಳೆಂದು ಹೇಳಿದ. ಅಲ್ಲದೆ ಅವನ ಶ್ರೀಮಂತನಾದುದರಿಂದ ಅವನ ವಿರುದ್ಧ ತೀರ್ಪು ಕೊಡುವ ಧೈರ್ಯ ಪಂಚರಿಗೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣನನ್ನು ಪಂಚಾಯ್ತಿಗೆ ಎಳೆದು ಅವಮಾನ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಬಡತಮ್ಮನನ್ನು ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಪಿತ್ತರು. ಇದರಿಂದ ಬಡತಮ್ಮ ಕೋಪಗೊಂಡು ಕೂಡಲೇ ರಭಸದಿಂದ ತನ್ನ ಬಳಿಯ ಡೋಲು ಬಾರಿಸತೊಡಗಿದ. ಸುತ್ತಲಿನವರೆಲ್ಲ “ಎಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇದೇನು ಚೇಷ್ಟೆ” ಎಂದುಕೊಂಡು ಕುಣಿಯತೊಡಗಿದರು. ಬಡತಮ್ಮ ರಭಸದಿಂದ ಬಾರಿಸತೊಡಗಿದ. ಪಂಚರು, ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣ, ನೋಡಬಂದ ಜನ ಎಲ್ಲರೂ ಇನ್ನೂ ರಭಸದಿಂದ ಕುಣಿಯತೊಡಗಿದರು. ಯಾರಿಗೂ

ಕುಣಿಯುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಾಗಲೊಲ್ಲದು. ಕೆಲವರಂತೂ ಆಗಲೇ ಕೈಕಾಲು ಕುಸಿದು, ಕುಸಿದಲ್ಲೇ ಕಿರುಚುತ್ತ ಕುಣಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. “ಬಡತಮ್ಮ, ನಿಲ್ಲಿಸೋ ಆ ಡೋಲು” ಎನ್ನುತ್ತ ಕೂಗಿದರು ವಿನಂತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಕುಣಿದರು. ಬಡತಮ್ಮನಿಗೆ, “ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸೋ” ಎನ್ನುತ್ತ ಕುಣಿದರು. ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣ ಕಾಲು ಮುರಿದು ಬಿದ್ದು ಬಿದ್ದಲ್ಲೇ “ಸಾಯುತ್ತೇನೆ, ಬದುಕಿಸೋ” ಎಂದು ಕುಣಿಯುತ್ತಿದ್ದ. ಕೊನೆಗೆ ಬಡತಮ್ಮ “ನನ್ನ ಕೊಳಲು, ಮಾಂತ್ರಿಕ ಬುಟ್ಟಿ ಕೊಡು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸೋದೆ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಸಾವ್ಯಾರಣ್ಣ ಗಡಿಬಡಿಯಿಂದ ತಾನು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಮಾಯದ ಕೊಳಲು ಹಾಗೂ ಮಾಂತ್ರಿಕ ಬುಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ತಂದು ಕಟ್ಟ. ಬಡತಮ್ಮ ಅವೆರಡನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದ. ಅವೆರಡೂ ನಿಜವಾದ ಕೊಳಲು ಮತ್ತು ಮಾಂತ್ರಿಕ ಬುಟ್ಟಿಯಾಗಿದ್ದವು. “ಈ ತನಕ ಕುಣಿದು ದಣಿದಿದ್ದೀರಿ, ಈಗ ಸಂತೋಷದಿಂದಿರಿ” ಎಂದು ಬಡತಮ್ಮ ಕೊಳಲು ನುಡಿಸಿದ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಕುಣಿದ ದಣಿವೂ ಪರಿಹಾರವಾಯಿತು.

ಬಡತಮ್ಮ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಸುಖವಾಗಿದ್ದ. ನಾವಿಲ್ಲಿ ಹೀಗಿದ್ದೀವಿ.

* * *

ಅಡಕೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಡಕೆ

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಶೆಟ್ಟಿಯಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಡಂದಿರು. ಇಬ್ಬರ ಹೆಂಡಂದಿರಿದ್ದ ಮೇಲೆ ಜಗಳವಾಡದೆ ಹೇಗಿದ್ದಾರೆ? ಆಕೆ ಹೌದೆಂದದ್ದನ್ನು ಈಕೆ ಅಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಾನಂಥವಳು, ನೀನಿಂಥವಳು – ಮುಂತಾಗಿ ಸದಾ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಜಗಳ, ಗದ್ದಲ, ಗಲಾಟೆ. ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತೋಚದೆ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಿ ಮಾಡಿ ಶೆಟ್ಟಿಯ ಕೂದಲುದುರಿ ತಲೆ ಬೋಳಾಯಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಇದೇ ಗೋಳೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಭಾಗ ಮಾಡಿದ. ಒಬ್ಬಳಿಗೊಂದು ಭಾಗ, ಇನ್ನೊಬ್ಬಳಿಗೊಂದು ಭಾಗ ಕೊಟ್ಟ. ಇಬ್ಬರೂ ಅವರವರ ಪಾಲಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಒಲೆ ಹೂಡಿ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ಶೆಟ್ಟಿಗೆ ಅನಾನುಕೂಲವೇ ಆಯಿತು. ಅವಳು ಊಟಕ್ಕೆ ಹಾಕುತ್ತಾಳೆಂದು ಇವಳು ಕರೆಯುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟಳು. ಇವಳು ಹಾಕುತ್ತಾಳೆಂದು ಅವಳು ಊಟಕ್ಕೆ ಕರೆಯುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದಳು. ಸರಿಯಾಗಿ ಊಟವಿಲ್ಲದೆ, ಉಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ಶೆಟ್ಟಿ ಬೇಕಾಬಿಟ್ಟಿಯಾದ.

ಕೊನೆಗೆ ಅವನಿಗೊಂದು ಉಪಾಯ ಹೊಳೆಯಿತು. ತನ್ನ ದೇಹದ ಅರ್ಧಭಾಗದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಒಬ್ಬಳು ಮಾಡಿದರೆ ಇನ್ನರ್ಧ ಭಾಗದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ. ಎಡಗಾಲ, ಎಡಗೈ - ಹೀಗೆ ದೇಹದ ಎಡಭಾಗವನ್ನು ಒಬ್ಬಳ ಪಾಲಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ. ಅವಳ ಹೆಸರು ಎಡಗೈ ಹೆಂಡತಿಯೆಂದಾಯಿತು. ಬಲಗಾಲ, ಬಲಗೈ - ಬಲ ಭಾಗ ಇನ್ನೊಬ್ಬಳದು. ಅವಳ ಹೆಸರು ಬಲಗೈ ಹೆಂಡತಿ ಎಂದಾಯಿತು. ಬೆಳಗಿನ ಊಟ ಎಡಗೈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ, ಸಂಜೆ ಊಟ ಬಲಗೈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಹೀಗೆ ತಂತಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ಶೆಟ್ಟಿಯ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತ ಎಡಗೈ ಬಲಗೈ ಹೆಂಡಂದಿರಿದ್ದರು.

ಆದರೆ ಇದೂ ಕೊನೆ ಬಾಳಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನ ಶೆಟ್ಟಿ ಸಂಜೆ ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ದಣಿದು ಬಂದು, ಹಾಗೆ ಅಡ್ಡದ. ಬಲಗೈ ಹೆಂಡತಿ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಎಡಗೈ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದು, "ಕಾಲು ತಿಕ್ಕು ಬಾ" ಎಂದ. ಅವಳು ಬಂದು ತನ್ನ ಪಾಲಿನ ಎಡಗಾಲನ್ನು ತಿಕ್ಕಿದಳು. ಶೆಟ್ಟಿಗೆ ಅಷ್ಟರಿಂದಲೇ ಹಾಯಿನಿಸಿ ಅಲ್ಲೇ ನಿದ್ರೆ ಹೋದ. ಎಡಗೈ ಹೆಂಡತಿ ತನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋದಳು.

ಶೆಟ್ಟಿ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಎಡಗಾಲನ್ನು ಬಲಗಾಲ ಮೇಲಿಟ್ಟು ಮಲಗಿದ್ದ. ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಬಲಗೈ ಹೆಂಡತಿ ಒಳಗೆ ಬಂದಳು. ಬಂದು ನೋಡುತ್ತಾಳೆ. ತನ್ನ ಪಾಲಿನ ಕಾಲಿನ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬಳ ಕಾಲು ಬಿದ್ದಿದೆ! ಅವಳಿಗೆ ವಿಪರೀತ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಒಂದು ಗುಂಡುಕಲ್ಲು ತಕ್ಕೊಂಡು ತನ್ನ ಪಾಲಿನ ಕಾಲಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಇನ್ನೊಂದು ಕಾಲನ್ನು ಜಜ್ಜಿದಳು. ಶೆಟ್ಟಿ ಅಯ್ಯೋ ಎಂದು ಚೀರುತ್ತ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು. ಅವನ ಕೂಗು, ಚೀರಾಟ ಒಳಗಿದ್ದ ಎಡಗೈ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಬಂದು ನೋಡಿದರೆ ತನ್ನ ಪಾಲಿನ ಕಾಲು ಮುರಿದು ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೆ ಕಾರಣ ಗೊತ್ತಾಗುವುದು ತಡವಾಗಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಪಾಲಿನ ಕಾಲು ಮುರಿದ ಮೇಲೆ ಅವಳ ಪಾಲಿನ ಕಾಲಾದರೂ ಯಾಕಿರಬೇಕು? ತಕ್ಷಣವೇ ಅದೇ ಗುಂಡುಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಶೆಟ್ಟಿಯ ಬಲಗಾಲನ್ನು ಕುಟ್ಟಿದಳು. ಹೀಗೆ ಶೆಟ್ಟಿ ಎರಡೂ ಕಾಲು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಕೂತ.

ಅದಕ್ಕೆ ಹಿರಿಯರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಡಂದಿರನ್ನು ಮದುವೆಯಾದವನ ಸ್ಥಿತಿ ಅಡಕೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕ ಅಡಕೆಯ ಹಾಗೆ - ಎಂದು.

* * *

ಆಮೆ ರಾಜಕುಮಾರ

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರಾಜ ಮತ್ತು ಅವನ ಪ್ರಧಾನಿ ಇದ್ದರು. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಬಹಳ ದಿವಸ ಮಕ್ಕಳೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಸಾಧು, ಸನ್ಯಾಸಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರು. "ಶಿವಪೂಜೆ ಮಾಡಿದರೆ ಮಕ್ಕಳಾಗುತ್ತವೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದರಂತೆ ಇಬ್ಬರೂ ಬಹಳ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಶಿವಪೂಜೆ ಮಾಡಲಾಗಿ ರಾಜನ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಇಬ್ಬರೂ ಗರ್ಭಿಣಿಯರಾದರು. ಆಗಲೇ ರಾಜ ಮತ್ತು ಪ್ರಧಾನಿ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡರು. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಾದರೆ ಅವರು ದೊಡ್ಡವರಾಗಿ ರಾಜ, ಪ್ರಧಾನಿ ಆಗಲಿ. ಇಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಹೆಣ್ಣು ಮಗು ಹುಟ್ಟಿದರೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಮಗನಿಗೆ ಅವಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಹಾಗೆಂದು ಇಬ್ಬರೂ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೈ ಹಾಕಿ ಭಾಷೆ ಕೊಟ್ಟುಕೊಂಡರು.

ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳಾದ ಮೇಲೆ ರಾಜನ ಹೆಂಡತಿ ಒಂದು ಆಮೆಯನ್ನು ಹಡೆದಳು. ಪ್ರಧಾನಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಒಂದು ಸುಂದರವಾದ ಹೆಣ್ಣು ಮಗವನ್ನು ಹಡೆದಳು. ರಾಜನಿಗೆ ಮೊದಲು ಬೇಸರವಾಯಿತು ಆದರೇನು? ಹೆತ್ತವರಿಗೆ ಹೆಗ್ಗಣ ಮುದ್ದು ತಾನೆ? ಆಮೆಯನ್ನು ಗಂಡು ಮಗನಂತೆಯೇ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರಧಾನಿಯೂ ಮಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದ.

ಇತ್ತ ಆಮೆಯೂ ಅತ್ತ ಪ್ರಧಾನಿಯ ಮಗಳೂ ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡವರಾಗಿ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದರು. ರಾಜನಿಗೆ ಚಿಂತೆಯಾಯಿತು. ಹಿಂದೆ ತಾನು ಪ್ರಧಾನಿಗೆ ಭಾಷೆ ಕೊಟ್ಟು ಕರಾರು ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ರಾಣಿಗೆ ಹೇಳಿದ. ರಾಣಿ, "ಅದೇನೋ ನಿಜ. ನಮ್ಮ ಮಗ ರಾಜಕುಮಾರನಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ

ನಿಮ್ಮ ಕರಾರು ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಮಗು ಮೊದಲೇ ಆಮೆ. ಆಮೆಗೆ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡಿ ಎಂದು ಹೇಗೆ ಕೇಳುವುದು?” ಎಂದಳು. ಆದರೆ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಆಮೆ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡಿತು.

“ನೀವು ಯಾಕಿಷ್ಟು ಚಿಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ? ಆಮೆಯಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೂ ನಿಮ್ಮ ಮಗ ತಾನೆ? ಹೋಗಿ ಕೇಳಿ, ಪ್ರಧಾನಿ ಏನಂತಾರೋ ಅದನ್ನು ಬಂದು ಹೇಳಿ” ಎಂದಿತು.

ಈ ತನಕ ಮಾತಾಡದ ಆಮೆ ಈಗ ಮನುಷ್ಯರಂತೆ ಮಾತಾಡಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜ, ರಾಣಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಇದೆಲ್ಲವೂ ಶಾಪ ಹೊಂದಿದ ರಾಜಪುತ್ರನೇ ಇರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆಮೆಯಾಗಿ ಮನುಷ್ಯರಂತೆ ಮಾತಾಡುವುದೆಂದರೇನು?-ಎಂದುಕೊಂಡು ರಾಜ ಪ್ರಧಾನಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋದ. “ಪ್ರಧಾನಿ ಕರಾರಿನಂತೆ ನನ್ನ ಮಗ ಆಮೆ ರಾಜ ಕುಮಾರನಿಗೆ ನಿನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಪ್ರಧಾನಿ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವನ ಮಗಳೇ ಹೇಳಿದಳು: “ನೀವು ಹಿಂದೆ ಏನೇನೋ ಕರಾರು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಲ್ಲ. ನಾನು ಮದುವೆಯಾಗೋದು- ದೇವಲೋಕದ ಪಾರಿಜಾತ ಪುಷ್ಪ ತಂದುಕೊಟ್ಟವನನ್ನು ಮಾತ್ರ” ಎಂದು ನಿಷ್ಕೂಲವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

ರಾಜ ಬಂದು ಆಮೆ ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ಪ್ರಧಾನಿಯ ಮಗಳು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಹೇಳಿದ. ಅದಕ್ಕೆ ಆಮೆ “ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಇಂದೇ ನನ್ನನ್ನು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಬಿಡಿ. ಮುಂದಿನದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಿತು. ಅದರಂತೆ ರಾಜ ಆಮೆಯನ್ನು ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಬಂದ.

ಆಮೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಈಜಿ ಉದಯಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಕುರಿತು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿತು. ಅದರ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಸೂರ್ಯ ಪತ್ರಕ್ಷನಾದ. “ನೋಡು ಮಗು, ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನೀನೊಬ್ಬ ರಾಜಕುಮಾರನಾಗಿದ್ದೆ. ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ಒಬ್ಬ ಋಷಿಯ ಮೇಲೆ ಆಮೆ ಎಸೆದುದರಿಂದ ಆ ಋಷಿಯ ಶಾಪದಿಂದಾಗಿ ನಿನಗೆ ಆಮೆಯ ಜನ್ಮ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. ಈ ನಿನ್ನ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದಾಗಿ ಆ ಶಾಪದಿಂದ ನೀನು ಮುಕ್ತನಾದೆ. ಇಕೋ ನೀನು ಮತ್ತೆ ರಾಜಕುಮಾರನಾಗುವ ಹಾಗೆ ಕರುಣಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನೀನು ಬಯಸಿದಾಗ ಆಮೆಯಾಗಲೂಬಹುದು” ಎಂದು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಆಮೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಅದರ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರ ನಿಂತಿದ್ದ. ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಪಾರಿಜಾತದ ಹೂವು ತರಲು ಆಮೆ ರಾಜಕುಮಾರ ಹೊರಟ.

ಹೀಗೆ ಮುಂದುವರಿದಾಗ ದಿನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವ ಸನ್ಯಾಸಿ ಸಿಕ್ಕ. ರಾಜಕುಮಾರ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಕೇಳಿದ “ಸ್ವಾಮಿ, ದೇವಲೋಕದ ಪಾರಿಜಾತ ಎಲ್ಲಿದೆ?”

“ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ಕೂಗಲೆ ಹೋಗು, ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಗುರುಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರಬಹುದು” ಅಂದ.

ರಾಜಕುಮಾರ ಇನ್ನೊಂದು ಕೂಗಲೆ ಮುಂದೆ ಹೋದ. ಅಲ್ಲಿ ದಿನಕ್ಕೆ ಎರಡು ಗಳಿಗೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವ ಸನ್ಯಾಸಿಯಿದ್ದ. ನಮಸ್ಕರಿಸಿ “ಸ್ವಾಮಿ, ದೇವಲೋಕದ ಪಾರಿಜಾತ ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿತು?” ಅಂದ.

ಅವನು “ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ಕೂಗಲೆ ಹೋಗು. ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಗುರುಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು ಕೇಳು” ಅಂದ.

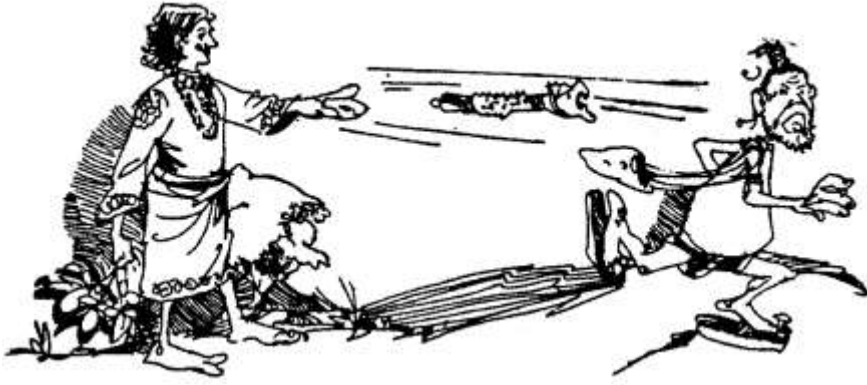
ರಾಜಕುಮಾರ ಮತ್ತೊಂದು ಕೂಗಲೆ ಮುಂದೆ ಹೋದ. ಅಲ್ಲಿ ದಿನಕ್ಕೆ ಮೂರು ಗಳಿಗೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವ ಸನ್ಯಾಸಿ ಇದ್ದ. ಹೋಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ “ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ ದೇವಲೋಕದ ಪಾರಿಜಾತ ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿತು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

ಆ ಸನ್ಯಾಸಿ ಇವನನ್ನು ನೋಡಿ ‘ಹಾ, ತಂದರೆ ಇವನೇ ತರಬಹುದು’ ಎಂದುಕೊಂಡು ಹೇಳಿದ “ನೋಡು ಮಗು, ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲೊಂದು ಶಿವನ ದೇವಾಲಯವಿದೆ. ಅದರಾಚೆ ಒಂದು ಸರೋವರ ಇದೆ. ಅದರೊಳಗೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ದಿನಾಲು ದೇವಲೋಕದ ಕನ್ಯೆಯರು ಬರುತ್ತಾರೆ. ನೀರೆ ಕಳೆದಿಟ್ಟು ಅವರು ಸರೋವರಗಳಿಗೆ ಇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ನೀನು ಹೋಗಿ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ನೀರೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಓಡಿ ಬಂದುಬಿಡು. ಆದರೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಮಾತ್ರ ನೋಡಬೇಡ. ನೋಡಿದರೆ ಅಪಾಯ ಖಾತರಿ. ಬಂದವನೇ ಶಿವನ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಹೊಕ್ಕುಬಿಡು. ಪಾರಿಜಾತ ಸಿಗುತ್ತದೆ.”

ಆ ಮಾತಿನಂತೆ ರಾಜಕುಮಾರ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ದೇವಕನ್ಯೆಯರು ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಬರುವುದನ್ನೇ ಕಾಯುತ್ತಾ ಕುಳಿತ. ಅವರು ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ನೀರೆ ಕಳೆದಿಟ್ಟು ಸ್ನಾನಕ್ಕಿಳಿದಕೂಡಲೇ ಒಂದು ನೀರೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಓಡಿದ. ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡದೆ ಶಿವ ದೇವಾಲಯ ಹೊಕ್ಕು ಬಾಗಿಲಿಕ್ಕಿಕ್ಕೊಂಡ. ಒಬ್ಬ ದೇವತಾ ಕನ್ಯೆ ಇವನ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ದೇವಾಲಯದ ಮುಂದೆ ನಿಂತು, “ರಾಜಪುತ್ರಾ ನನ್ನ ನೀರೆ ಕೊಡು” ಎಂದು ಅಂಗಲಾಚಿದಳು. ಪಾರಿಜಾತದ ಹೂವು ಕೊಟ್ಟರೆ ನೀರೆ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ. ಅವಳು ಒಪ್ಪಿ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಳು. ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ನೀರೆ ತೂರಿದ. ಅವಳು ಮೇಲೆ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ಹೊರಬಂದ. ಆ ದೇವಕನ್ಯೆಗೆ ಇವನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿಯಾಯಿತು. ಪಾರಿಜಾತದ ಹೂಗಳನ್ನು ಈಗಲೇ ತರುವೆನಂದು ಹೇಳಿ ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಒಂದೆರಡು ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲೇ ಹೂ ತಂದುಕೊಟ್ಟಳು. ಹಾಗೇ ಅವನ ಕೈಗೊಂದು ಕೊಳಲನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಇದನ್ನು ಉದಿದಾಗ ತಾನೇ ಬಂದು ರಾಜಕುಮಾರನ ಆಸೆ ಈಡೇರಿಸುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿ, ತನ್ನ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋದಳು.

ರಾಜಕುಮಾರ ಹೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಿರುಗಿ ಬರುವಾಗ ಮೂರು ಗಳಿಗೆಯ ಸನ್ಯಾಸಿ ಸಿಕ್ಕ. “ಅಯ್ಯಾ ರಾಜಕುಮಾರ, ಪಾರಿಜಾತದ ಹೂ ಸಿಕ್ಕಿತೋ?” ಎಂದ.

“ಹೌದು, ಪಾರಿಜಾತದ ಹೂವೂ ಸಿಕ್ಕಿತು, ಹೂವಿನ ಹುಡುಗಿಯೂ ಸಿಕ್ಕಳು - ಎಂದ ರಾಜಕುಮಾರ. “ಎಲ್ಲಿ, ತೋರಿಸು” ಎಂದಾಗ ಕೊಳಲಾದಿದ. ದೇವಲೋಕದ ಕನ್ಯೆ ಬಂದು ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಿಹೋದಳು. ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ಸನ್ಯಾಸಿಯ ಚಿತ್ತ ಚಂಚಲವಾಯಿತು. “ಅಯ್ಯಾ ರಾಜಕುಮಾರ, ನನ್ನ ಬಳಿ ಒಂದು ಯೋಗದಂಡವಿದೆ. ಇಂಥವರನ್ನು ಹೊಡೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಸಾಕು, ಹೊಡೆಯುತ್ತದೆ. ನೀನು ಕ್ಷತ್ರಿಯ. ಅದು ನಿನ್ನಲ್ಲಿದ್ದರೇ ಒಳಿತು. ಅದನ್ನು ನಿನಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನನಗೆ ಈ ಕೊಳಲು ಕೊಡು” ಅಂದ. ರಾಜಕುಮಾರ ಆಗಲೆಂದು ಕೊಳಲು ಕೊಟ್ಟು ಯೋಗದಂಡ ಇಸಿಕೊಂಡ. ತುಸು ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಯೋಗದಂಡಕ್ಕೆ, “ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಹೊಡೆದು ಕೊಳಲು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಬಾ” ಎಂದ. ಅದು ಹೋಗಿ ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಹೊಡೆದು ಹಣ್ಣು ಮಾಡಿತು. ಏಟು ತಡೆಯಲಾರದೆ ಆ ಸನ್ಯಾಸಿ ಕೊಳಲನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ.

ಕೊಳಲು, ಯೋಗದಂಡ ಮತ್ತು ಪಾರಿಜಾತದ ಹೂ ತಕ್ಕೊಂಡು ರಾಜಕುಮಾರ ಒಂದು ಕೂಗಲತೆ ಮುಂದೆ ಬಂದ. ಇಲ್ಲಿ ಎರಡು ಗಳಿಗೆಯ ಸನ್ಯಾಸಿಯಿದ್ದ. ಅವನಿಗೂ ಹೀಗೆಯೇ ದೇವಲೋಕದ ಕನ್ಯೆಯ ಮೇಲೆ ಮನಸ್ಸಾಯಿತು. ಕೊಳಲಿಗೆ ಬದಲು ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಒಂದು ಕೈಚೀಲ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ. ಅದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಕೈಚೀಲವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೇಡಿದ್ದನ್ನು ಕೊಡುವಂಥದಾಗಿತ್ತು. ಆಗಲೆಂದು ಕೈಚೀಲ ಇಸಿದುಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಯೋಗದಂಡಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಟ್ಟ. ಅದು ಮತ್ತೆ ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಹೊಡೆದು ಹಣ್ಣು ಹಣ್ಣು ಮಾಡಿ ಕೊಳಲನ್ನು ತಂದಿತು. ಸನ್ಯಾಸಿ ಇಂದು ತಿಂದ ಮಂಗನಂತಾದ.

ರಾಜಕುಮಾರ ಕೊಳಲು, ಯೋಗದಂಡ, ಕೈಚೀಲ ಮತ್ತು ಪಾರಿಜಾತದ ಹೂ ತಕ್ಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಬಂದ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯ ಸನ್ಯಾಸಿ ಸಿಕ್ಕ. ಇವನೂ ದೇವಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಮೋಹಿಸಿ, ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಪಾದುಕೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕೊಳಲು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ. ಈ ಪಾದುಕೆಗಳೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ಹೋಗೊಂದಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವು. ರಾಜಕುಮಾರ ತುಸು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಮತ್ತೆ ಯೋಗದಂಡಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಟ್ಟ ಈ ಸನ್ಯಾಸಿಯೂ ಹುಚ್ಚನಾಗಿ ಕೂತ.

ಬಳಿಕ ರಾಜಕುಮಾರ ತನ್ನ ಗಳಿಕೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ತಕ್ಕೊಂಡು ಗೌಪ್ಯವಾಗಿ ಬಂದು ಅರಮನೆ ಸೇರಿದ. ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದಲ್ಲಿ ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಇಟ್ಟ. ಮತ್ತೆ ಆಮೆಯಾಗಿ ಪಾರಿಜಾತದ ಹೂ ಮಾತ್ರ ತಕ್ಕೊಂಡು ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳ ಬಳಿ ಬಂದು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ “ಪಾರಿಜಾತದ ಹೂ ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ರಾಜ, ರಾಣಿಯರಿಗಾದ ಸಂತೋಷ, ಆಶ್ಚರ್ಯ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಲ್ಲ. ಪ್ರಧಾನಿಗೂ ಆಮೆ ಪಾರಿಜಾತದ ಹೂ ತಂದದ್ದು ತಿಳಿಯಿತು ಆಮೆ ಅವನ ಮಗಳಿಗೆ ಪಾರಿಜಾತದ ಹೂ ಕೊಟ್ಟಿತು. ಪ್ರಧಾನಿ ಇನ್ನೇನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ? ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಆಮೆಗೆ ತನ್ನ ಹಿರಿಯ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ. ಅದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಪ್ರಧಾನಿಯ ಇನ್ನಿಬ್ಬರು ಕುಮಾರಿಯರನ್ನು ಇಬ್ಬರು ರಾಜಕುಮಾರರಿಗೆ ವೈಭವದಿಂದ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟ. ಪ್ರಧಾನಿಯ ಮಗಳ ತಂಗಿಯರು ತಮ್ಮ

ಗಂಡಂದಿರೊಡನೆ ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಹಿರಿಯ ಮಗಳು ಮಾತ್ರ ತನ್ನ ದೈವದಲ್ಲಿದ್ದಂತಾಗಲೆಂದು ಆಮೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಇದ್ದಳು. ತಂಗಿಯರೂ ಅವರ ಗಂಡಂದಿರೂ ಇವಳನ್ನು ನೋಡಿದಾಗೊಮ್ಮೆ 'ಆಮೆಯ ಹೆಂಡತಿ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಇವರನ್ನು ಅವಮಾನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಧಾನಿಯ ಇನ್ನಿಬ್ಬರು ಅಳಿಯಂದಿರು ಬೇಟೆಗೆ ಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧರಾದರು. ಆಮೆ ತಾನು ಹೋಗುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿತು. ಪ್ರಧಾನಿಯ ಮಗಳು ಬೇಡವೆಂದು ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ತಂದೆಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, "ಅಪ್ಪಾ, ಆನೆ ರಾಜಕುಮಾರರೂ ಬೇಟೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರಂತೆ. ಅವರಿಗೂ ಒಂದು ರಥ ಕೊಡು" ಎಂದಳು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲಾ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟಿ ನಕ್ಕರು. ಆಮೆ ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ಒಂದು ಕುಂಟು ಕುದುರೆ ಹಾಗೂ ಒಂದು ಹರಿಯದ ಕತ್ತಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಪ್ರಧಾನಿಯ ಮಗಳಿಗೆ ಅವಮಾನವಾಯಿತು. ಆಮೆ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿ ಬೇಟೆಗೆ ಹೊರಟಿತು.

ಎಲ್ಲರೂ ಕಣ್ಣರೆಯಾಗುವುದಷ್ಟೇ ತಡ ಆಮೆಯು ರಾಜಕುಮಾರನಾಗಿ ಅವರಿಗಿಂತ ಮೊದಲೆ ಅಡವಿಗೆ ಹೋದ. ಪ್ರಧಾನಿಯ ಅಳಿಯರಿಬ್ಬರೂ ಬೇಟೆಗೆ ಹೋದಾಗ ದೂರದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಹುಲಿ ಅಬ್ಬರಿಸಿದವು. ಇಬ್ಬರೂ ಜೀವಗಳನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಓಡಿ ಬಂದರು. ಸೈನಿಕರೊಂದು ಕಡೆ, ರಥ ಒಂದು ಕಡೆ, ಇವರೊಂದು ಕಡೆ - ಹೀಗೆ ಫಜೀತಿಪಟ್ಟರು. ಬದುಕಿ ಬಂದದ್ದೇ ಸಾಕೆಂದುಕೊಂಡು ವಾಪಸು ಓಡಿದರು.

ಓಡೋಡುತ್ತ ಬರುವಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಆಮೆ ಎರಡೂ ಹುಲಿಗಳನ್ನು ಕೊಂದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಚೆಲ್ಲಿ ಕೊಂಡು ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಮೆಲ್ಲುತ್ತ ಕೂತಿತ್ತು. 'ಅರೆ! ಆಮೆಯಂಥಾ ಆಮೆ ಬೇಟೆಯಾಡಿಕೊಂಡು ಹಿಂದಿರುವಾಗ ನಾವು ಹಾಗೇ ಹೋಗುವುದೆಂದರೇನು!' ಎಂದುಕೊಂಡರು. ಉಪಾಯದಿಂದ ಈ ಹುಲಿಗಳನ್ನು ತಾವು ಒಯ್ಯಬೇಕೆಂದರು.

ಆಮೆಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು "ಅಯ್ಯಾ, ಈ ಹುಲಿ ನಮಗೆ ಕೊಡು, ನೀನು ಕೇಳಿದ್ದನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ" ಎಂದರು.

"ಹಾಗಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ಅರ್ಧರ್ಧ ಮೀಸೆ ಬೋಳಿಸಿಕೊಡಿ" ಎಂದು ಆಮೆ ಹೇಳಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಯೋಚಿಸಿದರು. "ಇವಷ್ಟು ಮೀಸೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಏನು ಮಹಾ! ನಾವು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಚೆಲುವರಾದ್ದರಿಂದ ಮೂಗಿನ ಎರಡೂ ಕಡೆ ಮೀಸೆ ಇದ್ದರೂ ಚಂದ, ಒಂದೇ ಕಡೆ ಇದ್ದರೂ ಚಂದ. ಅಷ್ಟಾಗಿ ಈ ಮೀಸೆ ಇನ್ನೆಂಟು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಹುಲ್ಲಿನಂಥಾ ಹುಲ್ಲು ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ, ಮೀಸೆ ಬೆಳೆಯಲಾರದೆ?" ಹೀಗೆಂದು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಅರ್ಧರ್ಧ ಮೀಸೆ ಬೋಳಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ಒಂದೊಂದು ಹುಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರು.

ಜನ ಇವರನ್ನು ಮೆರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆತಂದರು. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಅರ್ಧರ್ಧ ಮೀಸೆ ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಏನೇನೋ ಕಥೆ ಕಟ್ಟಿದರು. ಆದರೂ ದೊಡ್ಡವರು ಮಾಡಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ಚಂದವೇ ಅಲ್ಲವೇ? ಆಮೆ ರಾಜಕುಮಾರ ಮಾತ್ರ ತನ್ನ ಕುಂಟು ಕುದುರೆ ಹತ್ತಿ ಮೆರವಣಿಗೆಯ ಹಿಂದೆ ಹೋದ. ಅವನನ್ನು ಯಾರೂ ಮಾತಾಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹುಡುಗರು ಇವನ ಕುಂಟು ಕುದುರೆ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿ ಚೇಷ್ಟೆ ಮಾಡಿದರು.

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ “ಜನ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ನಗುವಂತಾಯಿತಲ್ಲಾ!” ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾ ಪ್ರದಾನಿಯ ಮಗಳು ಮಲಗಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿದು ಆಮೆ ರಾಜಕುಮಾರನ ರೂಪ ಹೊಂದಿ ಇವಳ ಸಮೀಪ ಬಂದ. ತಕ್ಷಣವೇ ಎದ್ದು ಕುಳಿತಳು. ತನ್ನ ಗಂಡ ಆಮೆಯಲ್ಲ, ಹೊಳಪುಳ್ಳ ರಾಜಕುಮಾರನೆಂದು ತಿಳಿದು ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು “ಸ್ವಾಮಿ, ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಆ ಆಮೆ ವೇಷ ಬಿಸಾಡಬೇಕು” ಎಂದಳು.

“ನಾಳೆ ಸಭೆ ಕೂಡಿಸು. ಅಲ್ಲಿ ತೋರಿಸೋಣ” ಎಂದು ರಾಜಕುಮಾರ ಹೇಳಿದ.

ಮರುದಿನ ಸಭೆ ಕೂಡಿತು. ರಾಜ, ಪ್ರಧಾನಿ, ಅವನ ಅಳಿಯಂದಿರು, ಮಕ್ಕಳು, ಜನರು-ಎಲ್ಲಾ ಸೇರಿದರು. ಅವರೆಲ್ಲರ ಎದುರು ಆಮೆ ಆಕಾರ ಬಿಟ್ಟು ರಾಜಕುಮಾರನಾದ. ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಿ ಬೆರಗಾದರು. ರಾಜಕುಮಾರ ತಾನು ಆಮೆಯಾದದ್ದರ ಕಾರಣ ವಿವರಿಸಿದ. ಹೇಳ ಹೇಳುತ್ತಾ ಪ್ರದಾನಿಯ ಅಳಿಯಂದಿರ ಮೀಸೆಗಳನ್ನೂ ತೋರಿಸಿದ. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆ ಓಡಿ ಹೋದರು. ರಾಜ ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಪಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿದ. ರಾಜಕುಮಾರ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಸುಖವಾಗಿದ್ದ.

ನಾವಿಲ್ಲಿ ಹೀಗಿದ್ದೀವಿ.

* * *